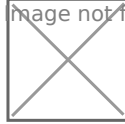

Οι έντονες αντιπαραθέσεις για την ευθανασία (Άγγελος Αλεκόπουλος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

image not found or type unknown

Η εφαρμογή της μεθόδου της ευθανασίας προκάλεσε και προκαλεί έντονες συζητήσεις και αντιπαραθέσεις. Ο όρκος του Ιπποκράτη περιλαμβάνει και την υπόσχεση του ιατρού προς τον ασθενή: «Ού δώσω δε, ουδέ συμβουλήν τοιήνδε...» δηλαδή,» δεν θα χορηγήσω θανατηφόρα φάρμακο σε κανέναν, έστω κι αν μου ζητηθεί, αλλά ούτε θα δώσω τέτοια συμβουλή» Αντίθετη άποψη έχει ο στωικός φιλόσοφος Σενέκας, ο οποίος υποστήριζε, ότι όπως θα διάλεγε το πλοίο με το οποίο θα ταξίδευε , έτσι θα επέλεγε και τον τρόπο με τον οποίο έθετε τέρμα στη ζωή του.[\[1\]](#)

Είναι ένα θέμα του οποίου η δυσκολία δεν είναι αρχικά ευδιάκριτη, εξ αιτίας της χρησιμοθηρικής άποψης που διακατέχει τις σύγχρονες κοινωνίες. Υπάρχει μια τάση για την αποδοχή, αλλά και την νομιμοποίηση της ευθανασίας, η οποία και συνδέει την ευθανασία με τις μεταμοσχεύσεις, ασθενείς, οι οποίοι θα ήθελαν να

τύχουν ευθανασίας και παράλληλα είναι υποστηρικτές της δωρεάς οργάνων, να καταστούν εγκεφαλικά νεκροί. Στην περίπτωση αυτή και από την στιγμή που έχουμε την ρητή και εκφρασμένη συναίνεσή τους, τα νομικά εμπόδια ξεπερνιούνται με ευκολία. Μάλιστα εκ πρώτης όψεως αυτή η «επιλογή» στον σύγχρονο κόσμο γίνεται αποδεκτή με ευκολία ακόμη και σε επίπεδο Ηθικής.

Το επιχείρημα που χρησιμοποιείται από τους υποστηρικτές της ευθανασίας λέει απλά ότι ο άνθρωπος που επιλέγει την ευθανασία, σαν μια τελευταία καλή πράξη προς την κοινωνία, να προβεί και σε δωρεά των οργάνων του, στους συνανθρώπους του. Έτσι ο θάνατος του ενός θα ανακούφιζε και άλλους, χαρίζοντας τους τη ζωή.

Σε αυτή την περίπτωση αυτό που υπερισχύει είναι η βούληση του δότη στην ποιότητα της ζωής του. Αυτή είναι η προϋπόθεση και όχι η κατά παράδοση διάγνωση θανάτου του δότη, από τον οποίο θα αφαιρεθούν όργανα (πτωματικές μεταμοσχεύσεις). Δηλαδή τα όργανα θα αφαιρεθούν όταν ο δότης αποφασίσει και κρίνει για την ποιότητα της ζωής του και προβεί αρχικά σε δωρεά οργάνων και κατόπιν σε ευθανασία. Υπέρμαχος αυτής της τάσης είναι ο Dr Robert Truog, ο οποίος ναι μεν δεν αποδέχεται τον εγκεφαλικό θάνατο, αλλά υπεραμύνεται των μεταμοσχεύσεων από βρέφη και από βαριά ασθενείς [\[2\]](#).

Επίσης από τους υποστηρικτές της ευθανασίας προβάλλεται ως επιχείρημα το δικαίωμα στην ελευθερία και την αυτονομία του ανθρώπου, ο άνθρωπος έχει κάθε δικαίωμα να αποφασίσει ελεύθερα για τον τρόπο με τον οποίο θα τερματίζει την ζωή του. Σύμφωνα με τον John Couley είναι «δικαίωμα του ασθενούς να κάνει μια επιλογή για τον εαυτό του σχετικά με το πεπρωμένο του στηριζόμενος στην αλήθεια.[\[3\]](#) Από άλλους προβάλλεται έντονα η έννοια της αξιοπρέπειας του ασθενούς, ο πόνος και η γεμάτη αγωνία ζωή αποτελούν στοιχεία που προσβάλουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Κατά την άποψη πολλών υποστηρικτών της ευθανασίας επιβάλλεται η ύπαρξη σχετικού νομικού πλαισίου το οποίο θα νομιμοποιεί την ευθανασία.

Αντίθετα πολλοί είναι εκείνοι που τάσσονται κατά τις ευθανασίας, θεωρώντας την ως φόνο ή αυτοκτονία. Τα επιχειρήματα τους υποστηρίζονται από τους βασικούς όρους όπως είναι, ο σεβασμός στην ανθρώπινη ζωή, η ιατρική υποστήριξη της παράτασης της ζωής και όχι της επίσπευσης του θανάτου, η αξία της ζωής, η αξία και η συμβολή του πόνου στην πνευματική καταξίωση του ανθρώπου. [\[4\]](#)

[1] Ε. Παναγοπούλου, «Ευθανασία Ορισμός και ιστορική εξέλιξη. Αρχές ιατρικής ηθικής - Όρκος του Ιπποκράτη», στο Το πρόβλημα της ευθανασίας, Αθήνα, 2003, εκδόσεις Αποστολικής Διακονίας, σελ.: 38

[2] Δίκτυο Υγείας & Βιοηθικής, Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου, Σχολή Επιστημών Ανθρώπινης Κίνησης & Ποιότητα Ζωής, στο διαδικτυακό τόπο http://bioethikiuop.blogspot.gr/2013/05/blog-post_2954.html, ανακτήθηκε 15/11/14

[3] Δ. Μποτζέα , Α. Δρόσου, «Ευθανασία: φιλευσπλαχνίας ή φόνος», Εισήγηση στο 4^ο Πανελλήνιο Συνέδριο Γηριατρικής - Γεροντολογίας, στο περιοδικό Αγ. Νικήτας 1996, σελ.:45

[4] π. Εμμ. Αντωνακάκης , Βιοηθική Ζητήματα κλινικής Ηθικής . Οι θέσεις της Εκκλησίας σε σχέση με το Νομικό Πλαίσιο στην Ελλάδα, εκδόσεις Γρηγόρη, Αθήνα 2009, σελ.:88

Παρατήρηση: το παρόν κείμενο αποτελεί τμήμα της Διπλωματικής Εργασίας “Βιοηθικά προβλήματα στην Μονάδα Εντατικής Θεραπείας” που εκπόνησε ο κ. Άγγελος Αλεκόπουλος, στο πλαίσιο του προγράμματος “Σπουδές στην Ορθόδοξη Θεολογία” της Σχολής Ανθρωπιστικών Σπουδών του Ελληνικού Ανοικτού Πανεπιστημίου (ΕΑΠ), με επιβλέποντα καθηγητή τον κ. Νικόλαο Κόιο και την οποία η Πεμπτουσία δημοσιεύει με τη μορφή σειράς άρθρων.

[Δείτε το προηγούμενο άρθρο της σειράς κάνοντας κλικ εδώ](#)